

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Y. S.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2015, č. j. CPR-22347-7/ČJ-2015-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2015, č. j. 4 A 68/2015 – 20,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.
- II. Soud **v y z ý v á** žalobce, aby ve lhůtě **jednoho** měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil jím podanou kasační stížnost následovně:
  - uvede, z jakého důvodu byla kasační stížnost podána, a to v souladu s § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, a tento důvod blíže skutkově a právně konkretizuje.

### O d ů v o d n ě n í :

- [1] Rozsudkem ze dne 25. 11. 2015, č. j. 4 A 68/2015 – 20, zamítl Městský soud v Praze žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2015, č. j. CPR-22347-7/ČJ-2015-930310-V234, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 7. 6. 2015, č. j. KRPA-334373-59/ČJ-2014-000022, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 3 let.
- [2] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Návrh odůvodnil tím, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a s tím spojený návrat zpět na Ukrajinu, kde od

90. let nežije a nemá tam již žádné vazby ani zázemí, by pro něj znamenal újmu ve smyslu § 107 odst. 1 (resp. § 73 odst. 2) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že k realizaci správního vyhoštění by nyní došlo bez toho, že by bylo napadené rozhodnutí přezkoumáno v rámci celé soustavy správního soudnictví, tj. i před Nejvyšším správním soudem. V takovém případě by tedy bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Vzhledem k tomu, že stěžovatel žije na území České republiky nepřetržitě od 90. let, je zde plně integrován a má zde veškeré zázemí a soukromý život, výkonem napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo zasaženo taktéž do jeho práva na rodinný a soukromý život garantovaný čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Stěžovatel také poukázal na to, že přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout třetím osobám žádná újma a odkladný účinek není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

- [3] Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaná navrhla, aby byla předmětná žádost stěžovatele zamítnuta, neboť neuvedl žádné relevantní důvody, proč by měl být odkladný účinek kasační stížnosti přiznán.
- [4] Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku vyšel z následujících úvah.
- [5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užijí přiměřeně.
- [6] Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
- [7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.
- [8] Uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Z tohoto ustanovení kromě substantivních negativních a pozitivních závazků vyplývají i závazky procedurální. Zásahy do zájmů chráněných čl. 8 Úmluvy totiž musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a poskytuje dostatečný respekt k zájmům vyplývajícím z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu

pokračování

pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001 ve věci T. P. a K. M. proti Spojenému království, č. 28945/95, § 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996 ve věci Buckley proti Spojenému království, č. 20348/92, § 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasazeno, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi čl. 8 Úmluvy a zárukami, které garantuje právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).

- [9] Je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlédnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.
- [10] K těmto závěrům ostatně dospěl Nejvyšší správní soud opakovaně, přičemž lze odkázat např. na jeho usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, popř. i usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, v němž uvedl: „*Navíc má Nejvyšší správní soud za to, že může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.*“
- [11] Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že ve vztahu ke kasační stížnosti proti rozhodnutí městského soudu ve věcech správního vyhoštění je nezbytné pro ochranu práv stěžovatele odkladný účinek přiznat, a to nejen pro možnost jeho účasti na samotném řízení o kasační stížnosti, ale zejména pro případ, že by věc byla zrušena a vrácena městskému soudu, případně žalované nebo správnímu orgánu I. stupně. Kasační soud při rozhodování o žádosti o odkladném účinku nemůže předjímat, že k takové situaci na základě věcného přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu nemůže dojít, a musí proto stěžovateli zajistit možnost plnohodnotné účasti na případném dalším řízení.
- [12] Tyto skutečnosti musel Nejvyšší správní soud vzít v potaz při vyvažování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do stěžovatelových procesních práv dle čl. 8 Úmluvy by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Naproti tomu nelze bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. V tomto vyvažování proto lze dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

- [13] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu, hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131). S ohledem na důvody správního vyhoštění (řadu let trvající pobyt na území ČR bez příslušných cizinecko-právních titulů, tedy závažné a dlouhodobé, avšak toliko administrativní pochybení stěžovatele) je v daném případě riziko narušení veřejného zájmu ve srovnání s možnou újmou hrozící stěžovateli spíše menší intenzity. Nepřiznání odkladného účinku proto není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.
- [14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud rozhodl o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, jak je uvedeno ve výroku. Současně však Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76).
- [15] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na skutečnost, že ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).
- [16] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. je povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést, z jakého důvodu napadá rozhodnutí městského soudu. Stěžovatel má tedy uvést, z jakého důvodu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. byla kasační stížnost podána, a takto uvedený důvod i blíže skutkově a právně konkretizovat. Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Protože stěžovatel ve své kasační stížnosti důvod podání kasační stížnosti neuvedl a nekonkretizoval, vyzval jej soud k odstranění této vady.
- [17] Nejvyšší správní soud nemůže bez doplnění náležitostí v řízení o kasační stížnosti pokračovat, proto vyzval stěžovatele podle § 109 odst. 1 věty první s. ř. s. k doplnění kasační stížnosti.
- [18] Nevyhoví-li stěžovatel uvedené výzvě ve stanovené lhůtě a nebude-li v řízení možno pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost odmítne (§ 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

pokračování

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Karel Šimka  
předseda senátu